Març 2022

«Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen» (Mt 6,12)

La paraula de vida d'aquest mes està extreta de la pregària que Jesús va ensenyar als seus deixebles, el Parenostre. És una pregària arrelada profundament a la tradició hebraica. També els jueus anomenaven, i anomenen, Déu "Pare nostre".

En una primera lectura les paraules d'aquesta frase ens impacten fortament: Podem demanar a Déu que cancel·li els nostres deutes, com suggereix el text grec, de la mateixa manera que nosaltres som capaços de fer-ho amb qui ens ha faltat? La nostra capacitat de perdó sempre és limitada, superficial, condicionada.

Si Déu ens tractés segons la nostra mesura, seria una autèntica condemna!

«Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen»

En canvi són paraules importants que expressen en primer lloc la consciència de necessitar el perdó de Déu. Jesús mateix se les ha donat als deixebles, i per tant a tots els batejats, perquè amb elles puguin dirigir-se al Pare amb senzillesa de cor.

Tot neix del fet de descobrir-nos fills en el Fill, germans i imitadors de Jesús que va ser el primer a fer de la seva vida un camí d'adhesió, cada vegada més completa, a la voluntat amorosa del Pare.

Només després d'haver acollit el do de Déu, el seu amor sense mesura, podem demanar tot al Pare, fins i tot que ens faci semblar cada vegada més a Ell, inclús en la capacitat de perdonar els germans i les germanes amb un cor generós, dia rere dia.

Tot acte de perdó és una elecció lliure i conscient que sempre cal renovar amb humilitat. No és un costum, sinó un camí exigent, pel qual Jesús ens fa pregar cada dia, com pel pa.

«Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen»

Quantes vegades les persones amb què vivim -a la família, al barri, al lloc de treball o a l'estudi- ens han pogut fer un tort i ens costa reprendre una relació positiva! Què fer? Aquí és on podem demanar la gràcia d'imitar el Pare:

«Llevem-nos cada matí amb una "amnistia" completa al cor, amb aquell amor que tot ho cobreix, que sap acollir l'altre tal com és, amb les seves limitacions, les seves dificultats, just com faria una mare amb el seu fill que s'equivoca: l'excusa sempre, el perdona sempre, espera sempre en ell... Apropem-nos a cadascú veient-lo amb ulls nous, com si mai hagués

caigut en aquells defectes. Tornem a començar cada vegada, sabent que Déu no només perdona, sinó que oblida: aquesta és la mesura que ens demana també a nosaltres»[1].

És una meta alta, cap a la qual podem caminar amb l'ajuda de la pregària confiada.

«Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen»

A més a més, tota la pregària del Parenostre té la perspectiva del "nosaltres", de la fraternitat: demano no només per mi, sinó també per i amb els altres. La meva capacitat de perdó està sostinguda per l'amor dels altres i, per altra banda, el meu amor pot d'alguna manera sentir com a propi l'error del germà: potser depèn també de mi, potser no he fet tota la meva part perquè se sentís acollit, comprés...

A Palermo, una ciutat italiana, les comunitats cristianes viuen una intensa experiència de diàleg, que demana superar algunes dificultats. Biagio e Zina ens expliquen: «Un dia un pastor amic nostre ens va invitar a trobar-nos amb algunes famílies de la seva Església que no ens coneixien. Nosaltres havíem portat quelcom per compartir per al dinar, però aquelles famílies ens van fer entendre que aquella trobada no els agradava molt. Amb dolcesa, Zina els va fer tastar algunes especialitats que havia cuinat i a la fi vam dinar tots junts. Després de dinar, van començar a dir defectes que veien en la nostra Església. No volent entrar en una guerra verbal, vam dir: quin defecte o diferència entre les nostres Esglésies pot impedir que ens estimem? Acostumats a debatre contínuament, van romandre meravellats i desarmats davant d'una resposta així i vam començar a parlar de l'Evangeli i del que ens uneix, que sens dubte és molt més del que ens divideix. Quan va arribar el moment d'acomiadar-nos no volien deixar-nos marxar; llavors vam proposar de pregar el Parenostre, i mentre ho féiem vam percebre fortament la presencia de Déu. Ens van fer prometre que tornaríem perquè volien presentar-nos la resta de la comunitat i així ha estat en tots aquests anys».

Letizi Magri

[1] C. Lubich: Paraula de vida; desembre 2004. En: *Ciudad Nueva* 415 (12/2004), pp. 22-23.